

Cartea a treia

Cress

Cronicile lunare

marissa meyer

Traducere din limba engleză și note de
SORIN PETRESCU

EPICWAVE

Editura Epica, București, 2019

Cartea întâi

*Când fata era doar un copil, vrăjitoarea a inchis-o
într-un turn care nu avea nici uși, nici trepte.*

Unu

Satelitul ei descria o orbită completă în jurul Pământului o dată la șaisprezece ore. Era captivă într-o temniță care venea la pachet cu o priveliște care-ți tăia răsuflarea: oceane de un albastru nețărmurit, nori învolburați, răsărituri de soare care luminau jumătate de planetă.

La început, când fusese închisă aici, îi plăcuse la nebunie să-și aranjeze grămadă pernele, deasupra biroului zidit în perete, și să-și agațe cearșafurile de ecrane, construindu-și un mic culcuș primitor. Se prefăcea că nu era la bordul unui satelit, ci într-o capsulă spațială, în drum spre planeta albastră. Curând, urma să păsească afară, pe pământ adevarat, să simtă soarele adevarat, să inspire oxigenul adevarat.

Obișnuia să se uite îndelung la continente, cu orele, imaginându-și cum ar fi fost să se afle acolo.

Pe de altă parte, întotdeauna evita vedereua Lunii. Câteodată, satelitul ei artificial trecea atât de aproape de cel natural, încât fata putea zări enorumele acoperișuri lucioase și orașele strălucitoare unde locuiau lunarii. Unde locuise și ea. Cu ani în urmă. Înainte de a fi alungată.

În copilărie, în timpul acelor lungi ore dureroase, Cress se ascundea de Lună. Câteodată, intra în mica sală de baie și își distrăgea atenția împletindu-și părul în cozi complicate. Sau se înghesuia sub birou și cântece de leagăn până adormea. Ori visa cu ochii deschiși că avea părinți, imaginându-și

că s-ar fi jucat cu ea, că i-ar fi citit povești și i-ar fi dat la o parte părul de pe frunte, drăgăstos. Apoi, în sfârșit, Luna dispărea din nou în spatele Pământului protector, iar Cress se simțea în siguranță.

Chiar și acum, în orele când trecea foarte aproape de Lună, fata se ascundea sub pat și dormea, citea ori compunea cântece în minte, sau elabora coduri complicate. În continuare, nu-i plăcea să se uite la orașele de pe Lună... Nutrea o teamă ascunsă că, dacă îi vedea pe lunari, cu siguranță, ei ar fi putut să scruteze spațiul, dincolo de cerurile lor artificiale, și să o zărească.

De mai bine de șapte ani, ăsta era coșmarul ei.

Dar în clipa asta, conturul argintiu al Lunii apără în colțul ferestrei sale, iar Cress nu-i dădu nicio atenție. Peretele ei de ecrane transparente îi dezvăluia un coșmar nou-nouă. Cuvinte brutale împânzeau fluxurile de știri, fotografii și înregistrări video se contopeau în ochii ei, pe măsură ce fata derula imaginiile, trecând de la o știre la alta. Nu reușea să citească îndeajuns de repede.

14 ORAȘE ATACATE LA NIVEL GLOBAL 2 ORE DE NEBUNIE CRIMINALĂ AU AVUT DREPT REZULTAT 16 000 DE PĂMÂNTENI MORȚI CEL MAI MARE MASACRU DIN A TREIA ERA

Rețeaua era înțesată de orori. Victime moarte pe străzi, cu burțile sfâșiate, cu sângele scurgându-se în canalizări. Creaturi umanoide feroce, cu sânge pe bărbii și sub unghii, pătându-le hainele. Cress privea totul cu o mână la gură. Respira din ce în ce mai greu, pe măsură ce înțelegea pe deplin grozavia situației.

Totul era din vina ei.

De luni de zile ajuta navele lunare să se ascundă de radarele pământene, îndeplinind ordinele Stăpânei Sybil fără să pună întrebări, ca o servitoare ascultătoare.

Acum știa că în acele nave călătoriseră monștri. De-abia acum înțelegea ce plănuise Maiestatea Sa încă de la bun început, dar era mult prea târziu.

16 000 DE PĂMÂNTENI MORȚI

Luaseră Pământul prin surprindere din cauză că ea nu fusese destul de curajoasă încât să refuze să îndeplinească ordinele Stăpânei. Își făcuse treaba și apoi se făcuse că nu vede.

Își feri privirea de imaginile cu morți și masacre și își îndreptă atenția către o altă știre, ce sugera că mai urmau și alte orori.

Împăratul Kaito al Comunității Orientale pusese capăt atacurilor acceptând căsătoria cu regina lunară Levana.

Regina era pe cale să devină noua împărăteasă a Comunității.

Șocați, jurnaliștii pământeni încercau să se dumirească, exprimându-și opiniiile față de acest aranjament diplomatic controversat. Unii erau indignați și declarau că atât Comunitatea, cât și restul Uniunii Pământene ar trebui să se pregătească de război, nu de nuntă. Dar alții se grăbeau să justifice alianța. Mișcându-și degetele pe ecranul subțire, transparent, Cress mări volumul înregistrării audio: un om vorbea despre posibilele beneficii ale acestei alianțe: atacurile urmau să înceze; Pământul avea să înțeleagă mai bine cultura lunară; cele două popoare urmau să facă schimb de tehnologii și deschopări. Aveau să fie aliați.

În plus, regina Levana voia să conducă numai Comunitatea Orientală. Cu siguranță, restul Uniunii Pământene nu avea să fie afectat.

Dar Cress știa că numai un neghioib ar fi crezut așa ceva. După încoronare, regina Levana intenționa să-l omoare pe împăratul Kaito, să invadze Comunitatea Orientală și să o folosească drept bază pentru armata ei, înainte de a cucerii restul Uniunii Pământene. Nu avea de gând să se oprească până nu căpăta controlul asupra întregii planete. Acest atac, acești 16 000 de morți... erau doar începutul.

Cress reduse transmisia la tăcere și-și sprijini coatele pe birou, vârându-și degetele în claiua ei de păr blond. Din senin, i se făcu frig, în ciuda faptului că în interiorul satelitului temperatura se menținea constantă. Unul dintre ecrane citea cu o voce de copil, pe care Cress o programase când avea zece ani, de-a lungul a patru luni de plăcuteală nebună. Glasul era nepotrivit de vesel pentru materialul pe care-l prezenta: un blog cu profil medical, din Republica Americană, anunța rezultatele autopsiei unui soldat lunar.

Oasele au fost întărite prin folosirea de țesuturi îmbogățite cu calciu, în timp ce cartilajele din încheieturile cele mai importante au fost infuzate cu soluție salină, pentru un plus de flexibilitate și pentru a se plia mai ușor. S-au înlocuit caninii și incisivii cu implanturi ortodontice care imită colții de lup, iar la nivelul maxilarului sunt vizibile întărituri osoase care oferă posibilitatea de a zdobi materiale precum oasele și alte țesuturi. Reconfigurarea sistemului nervos central și alterarea psihologică masivă sunt responsabile pentru agresivitatea subiectului și pentru comportamentele asemănătoare celor ale lupului. Doctorul Edelstein a emis o teorie care susține că manipularea avansată a undelor bioelectrice cerebrale ar putea, de asemenea, să joace un rol în...

— Volumul la minimum! ceru Cress.

Vocea de copil tăcu, iar în locul ei răsună zumzetul satelitului — sunete pe care Cress nu le mai conștientiza de mult: vâjâitul ventilatoarelor, murmurul sistemului de susținere a vieții, clipocitul rezervorului pentru reciclarea apei.

Cress își strânse buclele dese la ceafă și-și petrecu peste umăr coada, care tot bloca roțiile scaunului rotativ, când nu era atentă. Ecranele din fața ei pâlpâiau și derulau imagini, pe măsură ce primeau tot mai multe informații de la rețelele pământene. Soseau știri și de pe Luna, despre „bravii soldați lunari” și despre „victoria câștigată cu greu” — bineînțeles, o tâmpenie propagandistică, aprobată de Coroană. Cress nu mai dădea atenție știrilor de pe Luna de când împlinise doisprezece ani.

Distrată, își înfășură coada în jurul brațului stâng, răscind-o de la cot până la încheietură, ignorând încâlceala de bucle care îi zăcea în poală.

— O, Cress! murmură ea. Ce-o să ne facem?

Fetița de zece ani răspunse, cu voce pițigăiată:

— Te rog, Soră mai Mare, detaliază-ți instrucțiunile!

În fața ecranului strălucitor, Cress închise ochii.

— Înțeleg că împăratul Kai încearcă să prevină un război, dar ar trebui să știe că asta n-o va opri pe Maiestatea Sa. Dacă împăratul se însoară cu ea, Levana îl va omorî, și apoi ce se va alege de Pământ?

O durere de cap îi zvâcnea în tâmpale.

— Am crezut că Linh Cinder l-a prevenit la bal, dar dacă nu-i aşa? Dacă el încă nu are habar de pericolul care-l paște?

Învârtindu-se în scaun, își plimbă ușor degetele pe un flux de știri care rula cu volumul la minimum, tastă un cod și deschise fereastra digitală ascunsă, pe care o verifică de o sută de ori pe zi. Fereastra de comunicare se deschise ca o gaură neagră,

abandonată și tăcută, deasupra biroului. Linh Cinder încă nu încercase să o contacteze. Poate că cipul ei fusese confiscat sau distrus. Poate că Linh Cinder nu-l mai avea.

Pufnind, Cress închise linkul, tastând cu iuțeală, și în locul lui deschise simultan câteva ferestre. Erau conectate la un mic program care scana constant rețeaua, căutând informații despre cyborgul lunar arestat în urmă cu o săptămână. Linh Cinder. Fata care evadase din închisoarea Noului Beijing. Ea fusese singura șansă a lui Cress de a-i comunica împăratului Kaito adevărul despre intențiile reginei Levana, în caz că el acceptă alianța matrimonială.

Rețeaua principală de știri nu fusese actualizată de unsprezece ore. Cuprins de isteria invaziei lunare, Pământul părea că uitase despre fugara sa cea mai căutată.

— Soră mai Mare?

Inima îi bătea nebunește. Cress strânse brațele scaunului și răspunse:

— Da, Micuță Cress.

— Am detectat nava Stăpânei. Sosirea e prevăzută peste douăzeci și două de secunde.

Cress se catapultă din scaun când auzi cuvântul *stăpână*, pe care, de ani buni, îl rostea cu o urmă de spaimă.

Mișcările ei erau un dans cu o coregrafie precisă, un dans pe care-l stăpânea după ani de practică. În imaginația ei, Cress era o balerină din a doua eră, plutind deasupra unei scene întunecate, în timp ce Micuța Cress număra secundele.

00:21. Cress apăsa pe butonul care declanșa întinderea saltelei.

00:20. Se răsuci către ecran, ascunzând toate știrile despre Linh Cinder în spatele unor materiale propagandistice lunare.

00:19. Salteaua ateriză zgomotos pe podea, cu pernele și păturile îngrămadite unele peste altele, aşa cum le lăsase.

00:18; 00:17; 00:16. Degetele ei dansără pe ecrane, ascunzând fluxul de știri pământene și forumurile internaților.

00:15. Pivotând, apucă repede colțurile păturii.

00:14. Cu o mișcare iute a încheieturilor, scutură pătura în aer ca pe o velă umflată de vânt.

00:13; 00:12; 00:11. Netezi așternuturile, pe urmă se întoarce către ecranele din partea opusă a camerei.

00:10; 00:09. Filme pământene, înregistrări muzicale, literatură din a doua eră — toate dispărură.

00:08. Pivotă iar către pat. Aranjă pătura.

00:07. Propti simetric două perne de tăblia patului. Cu un gest al brațului, își scoase părul de sub pătura.

00:06; 00:05. Aluneca pe podea, aplecându-se și învârtindu-se, adunând toate șosetele aruncate pe jos și elasticele de păr și aruncându-le în dispozitivul de curățare.

00:04; 00:03. Făcu ordine pe birou, adunând singurul ei castron, singura ei lingură, singurul ei pahar și o mână de creioane digitale, pe care le puse într-un dulap din cămară.

00:02. O ultimă piruetă, ca să-și admire opera.

00:01. Răsuflă, mulțumită de rezultat, apoi făcu o plecăciune elegantă.

— Stăpâna a sosit, spuse Micuța Cress. Solicită extinderea clemei de cuplare.

Scena, umbrele, muzica, toate părăsiră gândurile lui Cress. Un zâmbet îndelung exersat îi rămase pe buze.

— Bineînțeles, ciripi ea, rotindu-se grațios către rampa principală de îmbarcare.

Pe satelitul ei existau două rampe, dar numai una era folosită. Nici măcar nu știa dacă a doua era funcțională. Fiecare ușă lată, metalică se deschidea către o trapă de cuplare și, dincolo de ea, se întindea spațiul.

Cu excepția ocaziilor când o capsulă spațială se oprea acolo.
Capsula Stăpânei.

Cress tastă comanda. Pe ecran, o diagramă arăta cum clema se extinde și, când capsula se conectă, fata auzi o bufnitură. Pereții satelitului se zgâlțăiră.

Știa pe de rost ce urma. Ar fi putut număra secundele scurse între fiecare sunet bine cunoscut. Vibrația tot mai domoală a motoarelor capsulei. Zăngănitul trapei care se conecta și se fixa în jurul micii navete spațiale. Vidul creat când oxigenul era expulzat în spațiu. Sunetul care confirmă că deplasarea între cele două module spațiale se putea efectua în condiții de siguranță. Deschiderea capsulei. Pașii care se auzeau în culoar. Vâjăitul căii de acces în satelit, care se deschise.

Altădată, Cress sperase să aibă parte de căldură și bunătate din partea Stăpânei. Sperase ca Sybil să-i spună: „Draga mea, scumpa mea Crescent, ai câștigat încrederea și respectul Maiestății Sale regale. Poți să te întorci cu mine pe Luna, unde vei fi acceptată drept lunără”.

Speranța aceea se risipise de mult. Zâmbetul exersat pe care îl afișa Cress nu se clinti în fața răcelii Stăpânei Sybil.

— Bună ziua, Stăpână!

Sybil pufni. Mâncările brodate ale tunicii sale albe se învolburau în jurul valizei mari pe care o căra. Era plină cu proviziile obișnuite: hrana, apă proaspătă pentru Cress și, bineînțeles, trusa medicală.

— Prin urmare, ai găsit-o?

Cress tresări. Zâmbetul îi îngheță pe buze.

— S-o găsesc, Stăpână?

— Dacă într-adevăr este o zi bună, atunci înseamnă că ai îndeplinit sarcina simplă pe care îți-am dat-o. Așa e, Crescent? Ai găsit cyborgul?

Cress plecă privirea și-și înfipse unghiile în palme.

— Nu, Stăpână. Nu am găsit-o.

— Înțeleg. Deci, până la urmă, nu este o zi bună.

— Am vrut să spun... Compania ta este întotdeauna...

Vocea îi pieri. Forțându-și degetele să se relaxeze, îndrăzni să privească în ochii lui Sybil.

— Tocmai citeam știrile, Stăpână. Mă gândeam că vom sărbători logodna Maiestății Sale.

Sybil lăsa valiza pe patul bine făcut.

— Vom sărbători odată ce Pământul va fi sub control lunar. Până atunci, avem de lucru și nu ar trebui să pierzi vremea citind știri și bârfe.

Sybil se apropiie de monitorul cu fereastra digitală secretă, care ascundeau canalul de comunicare și dovada trădării lui Cress față de Coroana lunări. Cress încremenii. Dar Sybil se opri în fața unui ecran pe care rula o înregistrare în care împăratul Kaito vorbea, având în fundal steagul Comunității Orientale. Cu o atingere, ecranul deveni transparent, dând la iveau zidul metalic și țevile de încălzire din spatele lui.

Cress răsuflă ușurată.

— Sper că totuși ai găsit *ceva*, zise taumaturgul.

Fata își îndreptă spatele.

— Linh Cinder a fost văzută în Federația Europeană, într-un mic orășel din sudul Franței, la ora...

— Știu asta. Și apoi a plecat la Paris și a omorât un taumaturg și niște agenți speciali buni de nimic. Altceva, Crescent?

Fata înghițî în sec și începu să-și răsucească părul în jurul încheieturilor, alcătuind o buclă dublă, în forma cifrei opt.

— La ora 17:48, în Rieux, Franța, casierul unui magazin de piese de schimb pentru vehicule și nave a actualizat stocul magazinului, scoțând din gestiune o celulă de energie compatibilă cu o navă Rampion 214, clasa 11.3, dar fără să menționeze

nicio formă de plată. Am crezut că poate Linh Cinder a furat... sau și-a folosit farmecul...

Ezita. Lui Sybil îi plăcea să susțină că cyborgul era doar o scoică, deși amândouă știau adevarul. Spre deosebire de Cress, care era o scoică adevarată, Linh Cinder poseda harul lunar. Poate că, până atunci, farmecul fusese ascuns cumva, dar își făcuse apariția la balul anual al Comunității Orientale.

— O celulă de energie? întrebă Sybil, trecând cu vederea șovâiala fetei.

— Transformă aerul comprimat în energie, cu scopul de a propulsă...

— Știu la ce folosește o celulă de energie, răbufni Sybil. Vrei să zici că n-ai reușit să găsești decât dovezi că Linh Cinder își repară nava? Adică va fi și mai greu să o localizezi, o sarcină pe care nu ai putut s-o duci la bun sfârșit nici măcar când cyborgul și însoțitorii ei erau pe Pământ?

— Îmi pare rău, Stăpână. Încerc. Doar că...

— Nu mă interesează scuzele tale. Ani de zile m-am străduit s-o conving pe Maiestatea Sa să te lase să trăiești, cu argumentul că ai de oferit ceva de valoare, chiar mai valoros decât sângele tău. Oare am gresit protejându-te, Crescent?

Fata își mușcă buzele, abținându-se să-i amintească tau-murgului tot ce făcuse pentru Maiestatea Sa de când începuse prizonieratul ei. Proiectase nenumărate sisteme de spionaj pentru a-i urmări pe liderii pământeni, accesase ilegal canalele de comunicare între diplomați și bruiase semnalele sateliștilor, permitând soldaților reginei să invadze Pământul fără a fi detectați. Iar asta însemna că mâinile ei erau pătate de sângele a 16 000 de pământeni. Nimic din toate astea nu avea importanță. Lui Sybil îi păsa doar de eșecurile lui Cress și considera că eșecul ei cel mai mare de până acum era că nu o găsise pe Linh Cinder.

— Îmi pare rău, Stăpână. O să mă străduiesc mai mult. Ochii lui Sybil se îngustără.

— O să fiu foarte nemulțumită dacă nu mi-o găsești pe fata asta, și încă repede, o avertiză taumaturgul.

Țintuită de privirea lui Sybil, Cress se simțea ca o molie străpunsă cu un ac, spre a fi examinată.

— Da, Stăpână.

— Bine.

Aplecându-se, taumaturgul îi mânăgea obrazul. Văzut din afară, gestul părea matern. Apoi Sybil se răsuci și deschise valiza.

— Acum, zise ea, scoțând o seringă din trusa medicală, intinde brațul!